



גמ"ר 3833/04/16 - מדינת ישראל נגד רפאל ברנס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 דצמבר 2016

גמ"ר 3833-04-16 מדינת ישראל נ' ברנס

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רפאל ברנס

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד גולדבאום

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בגרם מוות תוך נהיגת רכב ברשלנות, עבירה על סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בקשר עם סעיפים 164 ו-40 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.1.16, בשעה 12:00 לערך, נהג הנאשם ברכב בבת ים, ברחוב מבצע סיני, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך לאחר הצומת עם רחוב הארזים, לא הבחין בהולך הרגל, בוריס ויינטרוב ז"ל, יליד 1926, שחצה אותה עת את הכביש, על מעבר חצייה המסומן במקום, לרבות תמרור 306 עילי ועל אף שרכב שנסע לצידו, צפר לו על מנת להתריע על נוכחות הולך הרגל ופגע בו, לאחר שהספיק לחצות 7.9 מטרים מרחב מעבר החצייה.

מעוצמת הפגיעה, הוטח המנוח בכביש, נחבל חבלות קשות בכל חלקי גופו ומותו נקבע מספר שעות לאחר מכן, בבית החולים.

ביום 19.9.16, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, במסגרת הסדר טעון שגובש בין הצדדים, הכולל, מאסר בפועל לתקופה של חודשיים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, פסילת רישיון נהיגתו של הנאשם לצמיתות, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוח.

בחוות דעתו, קבע הממונה על עבודות השירות, כי הנאשם אינו כשיר לריצוי מאסר על דרך של עבודות שירות וזאת מפאת גילו, מצבו הגופני והרפואי וכן, מצבו הנפשי.

בדיון ביום 9.11.16, הציגו הצדדים מתווה חלופי לגזר הדין, לפיו יישלח הנאשם אל שירות המבחן, לבחינת התאמתו לביצוע עבודות לתועלת הציבור.

סברתי כי הנאשם, נוכח מצבו הרפואי, לא ימצא כשיר גם לביצוע עבודות לתועלת הציבור ולפיכך, נדרשה המאשימה להמציא התייחסות ראשונית משירות המבחן ועמדת שירות המבחן הייתה, כי הנאשם אינו כשיר גם לביצוע עבודות לתועלת הציבור.

לפיכך, הגישו הצדדים, בדיון שנערך ביום 6.12.16, הסדר טעון מתוקן, שהתקבל וסומן ת/ל/2, לפיו, ייגזרו על הנאשם מאסר מותנה, פסילה לצמיתות וכן, פיצוי לאלמנת המנוח, על סך 10000 ₪, שהופקד במזכירות בית המשפט כבר



במהלך הדיון.

הצדדים הציגו ראיותיהם וטיעוניהם לעניין העונש, כמפורט בפרוטוקול וביקשו כי בית המשפט יכבדו.
הנאשם הביע את צערו על האירוע הטראגי, העיד כי אינו ישן בלילות מאז המקרה ומטופל על ידי פסיכיאטר.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

באופן נהיגתו, פגע הנאשם בערך הנעלה של קדושת החיים, ערך עליו אנו מצווים להגן כחברה, בכל דרך אפשרית.

בע"פ 6755/09, ארז אלמוג נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, מהם העקרונות לפיהם יש לגזור את דינו של מי שהורשע בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים: **"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות"**.

סעיף 304 לחוק העונשין, קובע עונש מאסר של 3 שנים, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ואילו סעיף 64 לפקודת התעבורה, שעניינו, גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב, קובע כי תקופת המאסר תהיה בין 6 חודשים ל-3 שנים, אלא אם מצא בית המשפט, על פי הנסיבות, כי אין מקום לעונש של מאסר.

סעיף 40 לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילה שלא תפחת מ-3 שנים.

נוכח האמור לעיל, הרי שהסדר הטעון שהציג בפני הצדדים, נמצא במתחם הענישה הראוי, בכל הנוגע לתקופת הפסילה ובאשר להימנעות מהטלת מאסר בפועל, הרי שהדבר מצוי בתחום סמכותו של בית המשפט, אך על פי החוק והפסיקה הנוהגת, הדבר יקרה רק במקרים חריגים.

נימוקי הצדדים להסדר הטעון המקל, היו נטילת אחריות מלאה מצדו של הנאשם ונסיבותיו האישיות והרפואיות המיוחדות, הן בתחום הגופני והן בתחום הנפשי.

ברי, כי מקום בו בחנה המאשימה את מכלול הנסיבות בתיק שבפני - חומרת העבירות והתוצאה הטראגית מחד ומצבו של הנאשם מאידך ומצאה, כי אין מקום לרכיב של מאסר בפועל בעניינו של הנאשם, יש בכך כדי להוות "נסיבות מיוחדות", כנדרש בחוק וכמפורט לעיל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, הנאשם נוהג משנת 1967, לחובתו 32 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2014 והוא נעדר עבר פלילי.



בע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], לעניין ענישה בתיקי גרם מוות בתאונות דרכים נאמר כי:

"הענישה בתיקים מסוג זה היא לעולם קשה, מכאיבה ומעוררת חיבוטי נפש של ממש, מעבר לקושי האינהרנטי הגלום במלאכת הענישה ככלל. הקושי עניינו בכך, שמרבית העבריינים בתחום זה הם אנשים נורמטיביים, לעיתים קרובות מצטיינים בכל תחומי חייהם האחרים, אנשים תורמים, חיוביים ועדיין, בשל רשלנותם קופדו חיי אדם".

סבורה אני כי המקרה שבפני, הנו דוגמה הולמת לקושי בגלום בענישה במקרי גרם מוות ברשלנות, תוך כדי נהיגה וכי הסדר הטעון שגובש בין הצדדים, מאזן נכונה בין התוצאה הטראגית של רשלנות הנאשם והצורך בענישה מחמירה ומרתיעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם, דהיינו, בין האינטרס הציבורי לאינטרס הפרטי של הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי יש לכבד את הסדר הטעון שבין הצדדים ואני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. פסילה לצמיתות. הנאשם יפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט לאלתר.

2. אני דנה את הנאשם ל-8 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על העבירות בהן הורשע וכן על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה.

3. סך של 10000 ₪, שהופקד במזכירות בית המשפט, יועבר כפיצוי סמלי לאלמנת המנוח, על פי הפרטים המופיעים בפרוטוקול הדיון מיום 6.12.16.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ז, 15 דצמבר 2016,

במעמד הנוכחים.